

...רַזְנֵי בָּנָיִם עַל אַיִלָּה אֶתְכָּה בְּקִבְעָה ..

(8)

ולهم יי

אין בכל הארץ כי יכבד הרעב מעד ומלה הארץ מצרים וארץ
כנען מפני הרעב: וילקסט ווֹסְפָּה אֶת־יִצְחָק הַכְּסָף הנמצא בארץ יד
מצרים ובארץ כנען בשבר אשריהם שבריהם ויבא יוסף את הכסף
ביתה פרעה: ויתם הכסף מארץ מצרים ומארץ כנען ויבאו כל-^ט
מצרים אל-יוסף לאמר הבה-ילנו לךם ולמה ננדך כי אפס
כסף: ויאמר יוסף הבו מוקניכם ואתנה لكم במקניכם אם אפס ט
ובמגנה הארץ ובמגנה הבקר ובחקרים וננהלים בלחם בכל-^ט
מקניכם בשנה ההוא: ותתם השנה ההוא ויבאו אליו בשנה השנייה
ויאמרו לו לא-ינחדר מאדני כי אם תם הכסף ומגנה הבהמה אל-^ט
אדני לא נשאר לפניו אדני בלתי אסיגוותנו ואידמתנו: למה נמות יט
לעיניך גם-אנחנו גם אידמתנו קנה-אתנו ואידמתנו בלאם וניה
אנחנו ואידמתנו עבדים לפרעה ומיזרע ונחיה ולא נמות והאדמה
לא שם: ויקן יוסף את-ישראל-אדמת מצרים לפרקתו כימבר מצרים כ
איש שדה קירחן עליהם הרעב ותהי הארץ לפרקתו: ואת-העם כ-
כ-העביר אותו לערים מקaza גבול-מצרים ועד-יקצהו: רק אדמת
הכהנים לא קנה כי חק לכהנים מאת פרעה ואכלו את-יחקם אשר
נו נמן להם פרעה על-כן לא מכרו את-אדמתם: ויאמר יוסף אל-^ט
העם הנה קניתי אתכם היום ואת-אדמתם לפרקתו האילקם זרע
כ-וירעתם את-האדמה: והיה בתבאות וגთות חמישית לפרקתו וארבע
הית ויהיה לכם לזרע השדה ולא-אלכם בבביסים ולא-אל
כח לטרפכם: ויאמרו החתנו נמצאים בעני אדני והיינו עבדים
דומם ויתך לפרקתו:

ויאמר אלהים לישראל לישראלי במראת הלויה ויאמר יעקב יעקב אמר
הנני: ויאמר אלהי האל אלהי אביך אל-תירא מרדחה
צרכמה כי לונגי גдол אשמד שם: אנכי ארד עמד מצרים ואנכי ד
עליה גמ-עליה ווֹסְפָּה ישית ידו על-יעיניך: ויקם יעקב מבאר שבע ה
ישוא בני-ישראל את-יעקב אביהם ואת-יטפם ואת-ינשיהם בעגלות
שר רכשו בארץ כנען ויבאו מצרים יעקב וכלי-זורעו אותו:
בנוי ובני בנוי אותו בנותיו ובנות בנו ובל-זורהobia אותו:
צרימה:

翦עת יי

(ד) וטעם עליך גם עלה, שיקבר בארץ ישראל. ווֹסְפָּה ישית ידו
על עיניך, במותך, כן מנגה החיים עם המתים.²⁹

מן עזיז אל-ס

ווֹסְפָּה ישית ידו על עיניך. יעדים עיניך כשתמות. הבטיחו שלא ימוות בחיים:

(9)

דב פסחים (עט)

והנה ידוע דעת קדמיכ"ס לסתמייך טליתו בדרכ טליתו
לזוב לנו חל עליו החיווב וכביינוד כלל וולט יקNEL
קדמיכ"ס פרווח. יקיס מחויב נטעות כל מס טיותו עליו
חנינו לה חל עליו בחיווב כוון דכעה סרכנלה לה ידע
ויה ביהמוד לו פניו. וה"כ יטלהל שקיינלו על עומס
בחיווב קולד צלענו כפיראים לטלולו סילך חל עלייכ
בחיווב (וככל רלהיקי סקטו זוס חמיגול לחד ומכחתי
סמו) וכפרט על חוכנע"ס טקיון נלה סוף וכמנוח
סילך יחול בחיווב. וטהילון לה כנכל צלענו מספל בית קלו
העטן לדמקנן עליו לנעות כל מה זיהואר פלוני לה
חל בחיווב מ"מ קדי יכול כל מהד לנוכח מה עמו לענכל
לחנינו לו לפועל וסדי סוי מהייב עמו לטבוח כל
מס סילומ לו מדוינו, רק סחילוק זה סוק פסוט
לסתמייך ערמו כדי שעיק סקלס כוון סחיווב היל עס
גופו לה טקנס לחנינו וכחיווב קלי כוון לינו ידוע לו
ויהיו רקוב. היל ממוכן עמו לענד מהו מרבב עליו
סוס חיווב רך מקין גוף לדכו וזס פיל חל סקלין,
וכוון דכגוף נטעה כל סרכ סלי מזילם מחויב לטבוח
כל מס סילומ סרכ וס פכוט, ונס"ס מל סקלס על
ברחן דקס לה קיינלו על עלומות סחולס ולענודתו יתנרכ, וסו
ההמר בכחוב וטינחים לה כרמי. זה קלי על בנט"ט
וכיהם הין לה קאנס וע"כحمل וכיום לי כנולס מכל
העמים, מהיו קנויס לי וועקרים נטולס טיסיה לי
נכיס רנין קנויס לה חיווב גרידם. זה כוון סנדל
ביכ נין יטלהל ווין נין ית, דכגני נח נס ססי סכני
נויות סמחייניכ נסס היון טוליס רק ננדח חיווב
בכש חייניכ לחיומים ולמ' קנויס רגוי להמאות. היל
יטלהל סקי גופס לסבולס וסו טמכיים סכמוכ וסיחס
לי סנולס מכל טעמי, דכגחיכ זו יסיס סנדל
נייניכ ווין נין נמי נח נס נבדנרטים נס סס חייניכ
נכיס, דסמי טמי בוחינות בסס חמת דסינו קד-בנט"ט
טכינוי גופס לא-טולס טיון סנומנת סנדל נוילס:

חיים גדי כהן
המי

ישית ידו על עיניך. על עיניניך וצריך, ישתדל לעשותם, כדכת'
ישית ידו על שניינו (איוב ט לג). דב פסחים עט

ישית ידו על עיניך. לא תצטרך
לפקוח עיניך להשיג חפצין. כי יוסף יגעים אליך בזולות
השგחתך, ולא תצטרך אתה להתגעט עם המצריים הבלתי-ראויים
לקרוב אליך.

טויו עט

ואת-יהולדה שלח

כ-לפנינו אל-יוסף להורות לפניו גשנה ויבאו ארצת-גשנין: ויאסר יוסף
מרכבותו ועל לקרנת-ישראל אביו גשנה ונרא אליך ויפל על-
צואריו ויבק על-צואריו עוד: ויאמר ישראל אל-יוסף אמתה
הפעם אחריו ראותי את-פניך כי עורך חי: בנט"ט יטז

פירשטי, אבל יעקב לא נפל על צוארי יוסף
ולא נשקו, ואמרו רבוותינו (מדרש אגדה) שהיה
קורא את שמע.

והקשוו, למה יוסף לא קרא קריית שמע
כיוון ששעת קריית שמע היה, שדוחק לומר
שהקדמים או אחר, כי זריזין מקדימים ושעה
אתה למל. ועוד מנא לן שקרא קריית
שמע שמא התפלל.

אברהם עזיזה

ר"ח בטבת שהוא בחנוכה בודאי מקבל הר"ח הארות הנרות על כל ימי החודש כי בראש תלוין כל החודש. ויתכן לרמזו מה שמדוברין לו נרות שהנרות מאירין לו יומם מתחלה חנוכה עד סוף בטבת. ושמעתה מפי מוז' זל כי בטבת מלשון הטבת הנרות עכ"ד. ויתכן לפרש כמ"ש בספרים כי ימי בטבת הם ימי הסתר ולכנן הקדים הרפואה שע"י הנרות מאירין גם ימי חושך אלו ואור כי טוב:

טבר מס' ט' ע' ט' ט'

๑๕

כ"א בוצר בני מצות אביך ולא ליטש תורה אמר: קשרם על-לבך תמיד ככ ענדם על-גראתך: בחתולך גנזה אלך בשבר תشمل עליך כי והקנותך קיा תשיקך: כי בר מצות ותורה אור ודרך חיות תוכחות מוסר: ט' ט'

๑๖

וזהania את זו דריש רבינו יונה ומנחם בר יוסי כי נר מצות והוראה או רחל החבורות את המצוות בנר ואת ההוראה באור את המצוות בר לומי לך מה נר אינה מגננה אלא לפני ישעה אף מצוה אוניה מנינה אלא לפני ישעה ואת ההוראה באור לומר לך מה אדר מגן לעולם אף הורה מנינה לעולם ואנמא בחתולך הגנה אותך ומי החתולך חנכה אותך ומי החתולך לעתיד לבא משל לאדם שהוזמלה באישון לה ואפיקו ותירא בין הקצחים ובין הברקנים ומיה רעה ומן (א) הליסטי אין יודע באיזה דרך מזל נודמנה לו אבוקה של אור ניצל מן הקצחים ובין הברקנים ועדין מתיירא מיה רעה ומן הליסטי ואנו יודע באיזה דרך יודע באיזה דרך מזל הניע לעירשת הדברים ניצל מבולם ט' ט'

๑๗

בלכתך לא-ישראל.

ז' צעדר ואס-תירין ר' מס' החוק במוסר אל-תירף נצחה כי היא חירות: ט' ט'

๑๘ ה' ב' ג' נ' י' ט' ט'

๑๙

ב"אדמת אליהו", ריש פרשת דברים. ביאר רבנו כי הפסוקים הראשונים אשר בכל חמישה חלקים התוורה רומנים הבוה על המנורה. פסוק ראשון של ספר בראשית יש בו ז' תיבות, נגד ז' קני מנורה, בפסוק ראשון של "וַיֹּאֶלְעָשֵׂה יְהוָה תִּבְوتָ", נגד י"א כתורות, בי"וקרא אל משה וכוכ"ט תיבות, נגד ט' פרחים, בי"ודיבר היה אל משה במדבר וכוכ"ט תיבות, עם הכלל היינו י"ח, נגד י"ח טפחים גובה המנורה, וביאלה הדברים כ"ב תיבות, נגד כ"ב גבעים.

ואני שבעתני משכו, שזו שרמו המדרש על מאמר ויאמר אלקים יהיו אורה, "הה"ד פתח דבריך יארין", רצונו בזה לرمז על פתיח דברי התורה, היינו הפסוקים הראשונים אשר בחמשה חלקים התורה, כי מהו רומנים על המנורה.

הנץ' ט' ט' ט'

ט' ט' ט' ט' ט'

ובשעת פטירתהו של רבינו יונה ור' רודע לפניו שיגעורי בלב פעל מה שבעתנו רצון מלפני שהוא שלם במנוחתו יצאה ט' ב' ק' ואמרה י' בא שלום ינוח על משוכנתם

๑๐ ח' ג' ג' ג' ג' ג' ג'

בריויתא העבר רצינ' מפני רצון שמים שכן מצינו ליעקב נשק ליום: (ג'כ'ג') אפאי לא נשך ליה סבר דילמא איידי דגלה אנטינה נשא אגב שופריה דכתיב (ענ') ורא אליו ויפול על צוארי איהו בעי לטינשיה ולא שבוקה דכתיב (ענ') ויבך על צואריו עד הינו דכי נפשה נשקה דכתיב (ענ') ויבך עליו ועsek לו אמר תלчин ותשין קמה ולא נשקה למומה דבא ואו ירא ישראאל את בני יוסף ויאמר קברנא ליה ולא נשקה לה הינו דכתיב (ענ') ויבך דבב' והשתא מ' אלה אטו עד השטא לא ירע מאן איזון אלא דשיליה אם (לא) איתילדו בכתובה וכיוון דחויה כתובה ארבה דעתיה ונש��נו בדיל ווסף ט' ט' ט' ט' ט' ט'

מו, ד אנבי אריך עמד וכו' וווסט ישית ידו על עניין'.

יתכן כי אמר לו שביל יחקו בעיננו ובעיניו השכלים על חכמת מושת הענן שצרכיך לירד מצרים ולעלות, כי מה זה חכמת וסיבה לאיזו שלמות? של אברהם אמר לילך לארץ כנען להישאר שם בארץ המיחודה לו, אך לילך למצרים — מה זה חכמת? אמר כי הענן של יוסף ישית ידו על עניין', שזה הענן יעצום עניין' שביל תחקור ובבל תשכל אחורי דרכי ההשגה כי רמו. כי מי מיל' זה אשר הצער של יוסף יהא לתבלית נרצה כזה, שידור במצרים וכי לשליט, ויפורטם דעתות צודקות, וכל הארץ היו כפומים לו' הלא זה הענן די לשום יד ולכסות' השקפת עניין' והבטת הבנתך המוחשת. וזה על דרך ה策ות. ט' ט' ג' ג' ג'

ויל' יעקב לצות אתי-בנוי ויאסף רגלו אל-המטה ויגען א' ב' ויאסף אל-עמוי: ויפל יוסף על-פנ' אביו ונבק עליו וישקלו: ויצו יוסף את-עבדיו את-הרפאים לחנט את-אביו ויחנטו הרפאים את-ישראל: ומלאוilo ארבעים יומ' כי כן ימלאו ימי החנוטים ויבקו את-מצרים שבעים יומ': ט' ט' י' י'

๑๑

הבטיחו כי זרעו הוא יעקב ובניו, ידעו זה הסוד של שמע ישראל שם כ"ה אותיות. וזה כ"ה היה זרע, כי במדת כ"ה סוד ההיא. לפי שהتورה כולה היא סוד ההיא, ולכנן אמר כ"ה אמר ה' (שמות ז, כב), בתורה. וכ"ה אמר ה' (ישע' ז, ז), בדברי הנביאים.

ט' ט' ט'

ישראל בטה בדד עין יעקב אל-ארץ דגן ותירוש אפיקמי ערפו טל: אשליך לישראל ני' במו' עם נושא ביה' באנ' צורה' בט ואשר-חרב גאותך ובקשי איביך לך ואתה על-במוציאמו ט' ט' ט'

ט' ט' ט' ט' ט'

ט' ט'

חנוכה קורין בנשאים זאת חנוכת המזבח. כי השבעתיים והנשאים המשיכו הקדושה לכל הדורות ולכל המקומות ומאהר שכחביב זאת חנוכת משמע שהוא נשאר לעולם. וכי קערות כסף י"ב. מזוקין י"ב. כפota י"ב. הם ל"ז כלים. ובודאי הם כלים של העולם עומדים עליהם. וכמו שמצינו ל"ז צדיקים שהעולם עומדים עליהם כדאיתא בגמ' בפסוק אשרי כל חמי' לו. וכמו כן ל"ז נרות שבchanocha. ונראה שהם הששת ימי המעשה ושלשים ימי חודש. כי כל אלה הדברים אינם במקורה והקב"ה סייר עולמו להוות כל שבוע סדר מיוחד. כל יום ויום ההנאה באופן אחר. וכמו כן כל יום ויום מן החדש הנאה מיחודה עפ"י הילוך צבא השמים חמה ולבנה וכוכביהם. ולכל זה יש שרשים עלيونים מאוד.